

ת"פ 13642/10/18 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד ח.א.ע. (עציר)

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 13642-10-18 מדינת ישראל נ' א.ע. (עציר)
ת"פ 3890-07-18 מדינת ישראל נ' א.ע. (אסיר)
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל
משטרת ישראל
תביעות שלוחת רמלה - המאשימה
באמצעות ב"כ עוה"ד מעין דואק

נגד
ח.א.ע. (עציר) - הנאשם
באמצעות ב"כ עוה"ד משה אלון

הכרעת - דין

א. כתבי-האישום וזירת המחלוקת:

במסגרת ת"פ 13642-10-18 יוחסה לנאשם עבירה של **חבלה חמורה** לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

נטען, כי בתאריך 8.8.18 בשעה 11:30, בביתם באאאא, ביקשה אחותו של הנאשם, המתלוננת, לצאת מן הבית ולקנות ספרים עבור ילדיה.

הנאשם אסר על המתלוננת לצאת מן הבית וביקש כי תיתן לו כסף לסיגריות.

המתלוננת השיבה לנאשם, כי אין לה כסף ואז הכה אותה הנאשם באמצעות מקל מטאטא בפניה, בגבה, בידה השמאלית, בעורפה עד אשר איבדה הכרתה והיא נפלה על הרצפה.

עמוד 1

עקב כך, נגרמו למתלוננת חבלות בראשה, בצד הימני, בזרועה, נפיחות באמת יד ימין ושבֵר בחולה 6C של עמוד השדרה.

במסגרת ת"פ 3890-07-18 יוחסה לנאשם עבירה של **החזקת סם שלא לצריכה עצמית**, לפי סעיף 7 (א) + 7 (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) התשל"ג - 1973.

בתאריך 2.3.17 התייצב הנאשם לריצוי מאסר בבית הכלא ניצן.

אותה עת החזיק הנאשם במכלול הקליטה שבכלא **שתי מנות סם מסוג הרואין** במשקל כולל של **2.1404 גרם נטו**, **מנת סם הרואין במשקל 0.98 גרם נטו** אותם פלט הנאשם מפיו.

כמו כן, החזיק סם מסוכן מסוג **קוקאין במשקל 1.0497** שאותו פלט הנאשם, למחרת מקיבתו. בהמשך היום, החזיק סם מסוכן מסוג הרואין במשקל 0.8840 שאותו פלט מקיבתו.

ביחס לכתב-האישום הראשון הציג הנאשם טענת **במקום אחר הייתי ("אליבי")** שלפיה ביום המקרה, ובתקופה שקדמה לכך, הוא לא התגורר בבית בא.א.א, אלא באוהל שבשטח מגורים של סבו, בסמוך למנזר א.א.א.א שליד א.א.א. לדבריו, **במועד הנטען הוא לא** היה בבית כלל ומשום כך כפר בטענה כי תקף את המתלוננת וחבל בה כפי הטענה.

ביחס לכתב-האישום השני, הודה הנאשם שהחזיק את הסם המתואר העובדות, בנסיבות המתוארות, אך טען כי החזקת הסם היא **לצריכה עצמית**, לשימוש האישי, נוכח מאסרו הצפוי.

ב. דיון:

(1). המתלוננת, א.א.ע. העידה בבית-המשפט לאחר שנעצרה והובאה בצו הבאה:

לפי **עדוּתה**, (עמוד 91 והלאה) החבלה שנגרמה לה הייתה **חבלה תאונתית**: "**אני נפלתי שאני שוטפת את הבית**" (עמוד 93 שורה 22). לטענתה, היא החליקה על המים שעמים שטפה את הבית (עמוד 93 שורה 29).

לבקשת המאשימה, הוכרזה העדה **כעדה עוינת** ובסופו של יום הוגשו אמרותיה במשטרה חלף עדותה.

בחנתי את עדותה של העדה, השוויתי אותה לאמרותיה השונות וליתרת הראיות שהובאו ובאתי אל המסקנה כי הברורה נטולת כל ספק, שלפיה יש לדחות את עדותה בבית-המשפט.

אני קובע שיש לאמץ את אמרותיה של העדה, כפי שנגבו בידי השוטרים, חלף עדותה, בהתקיים תנאי סעיף 10א לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א - 1971.

הרושם הברור שהתקבל מעדה זו בעדותה, היה שהיא אינה מעוניינת, מטעמים שונים, מובנים מבחינתה, להפיל את הנאשם, אחיה, בעדותה בבית-המשפט.

העדה העידה - עין אחת מביטה אל בית-המשפט ואל הצד השואל אותה את השאלות, ועין שנייה במבט חטוף, חששני, אל הנאשם, המביט בה, לאות קבלת אישור לריצויו בעדותה.

די אם אפנה לאמרתה בעת הדיון בהארכת מעצרה, עת הובאה בצו הבאה לבית-המשפט בתאריך 10.6.19: **"אמרו לי אל תלכי לבית משפט, ואח שלי ייצא. אימא שלי אמרה לי את זה"** (עמוד 84 שורה 13). זו אמרה המדברת בעד עצמה ומסבירה את עוינותה ואת התנהלותה הכללית במסירת העדות.

אם אכן, נחבלה המתלוננת באירוע תאונתי, כפי שהעידה, אין להבין מדוע לא החישה פעמיה לבית-המשפט ונדרשו בעניינה מהלכים משטריים שונים לאיתורה.

לא התקבלו מן המתלוננת בעדותה הסברים ראויים לשאלה זו (עמוד 102 שורה 7).

היא ניסתה להסביר את אי הגעתה לבית-המשפט במילים: **"אני לא אכפת לי באחים"** (עמוד 103 שורה 19) ובעוד הסברים שונים ומשונים, אך לא התקבלו מפיה הסברים הגיוניים, מדוע לא הגיעה למשפט למסור עדות, נוכח העובדה שאחיה, הנאשם, עצור למעשה, לטענתה, בלא עוול בכפו (שהרי לטענתה נחבלה באירוע תאונתי).

לטענתה, היא סיפרה לאימה שהנאשם לא תקף אותה (עמוד 105 שורה 2). על כן, מתעצמת התהייה, אם כך הם פני הדברים, מדוע האם יעצה לה דווקא להימנע מהתייצבות לעדות בעלת כוח "מזכה" שכזו, כפי שמסרה במעמד הדיון בצו ההבאה.

אין להבין מדוע, נוכח טענתה כי נפלה בבית, היה סדר העדיפויות שלה "עבודה ויש לי 4 ילדים" (עמוד 105 שורה 16) עד אשר לא יכולה הייתה לפנות מעט מזמנה ולהגיע לעדות בבית-המשפט כדי לחלץ את אחיה, הנאשם, ממעצר השווא שבו הוא נתון.

אני קובע כי מתן האמרות של העדה הוכח, כנדרש לפי תנאי סעיף 10א (א) לפקודת הראיות:

העדה אישרה את חתימתה על גבי הודעתה ת/25 (עמוד 106 שורה 11), היא אישרה את חתימה על גבי הודעתה ת/26

(עמוד 108 שורה 17), הודעתה ת/27 (עמוד 22 והלאה). די בכך.

אולם מעבר לכך, המאשימה הביאה לעדות גם את גובי אמרותיה, אשר מסרו עדות ביחס לנסיבות גביית האמרות ועדותם תוצג בהמשך.

עדוּתה בדבר חבלה תאונתית, אינה מתיישבת עם יתרת הראיות שהובאו:

אין להבין מדוע הוזעקה דווקא **המשטרה** (להבדיל מאמבולנס) אל הבית נוכח אירוע תאונתי בעל אופי "תמים" (אזכיר את שיחת הטלפון למוקד 100 של אחיה שתוצג בהמשך).

אין להבין מדוע בהגיע השוטרים אל הבית **הם צילמו דווקא את המטאטא השבור** אם מדובר באירוע תאונתי "תמים" של החלקה על מים (ת/2).

אין להבין מדוע צולם **מטאטא** שבור, להבדיל **ממגב** מים שבור, אם מדובר בהחלקה על מים שנבעה משטיפת הבית.

בעדותה לא התקבלו תשובות המספקות את ההיגיון נוכח שאלות אלו (עמוד 100 שורה 10).

העדה לא ידעה להעניק הסבר להתנהגותו של אחיה, ז' א.ע. ולאמרותיו, כפי שתוצגנה בהמשך, כי הנאשם הוא שתקף את המתלוננת (עמוד 111 שורה 23 והלאה) ואני דוחה את הטענה כי "אולי ז' מתבלבל שהוא רוצה להתקשר לאמבולנס, התבלבל והוא התקשר למשטרה ומשטרה באה" (עמוד 111 שורה 23).

היא לא ידעה להעניק הסבר **לאמרותיה הראשוניות**, כפי שתועדו בדוח הפעולה של השוטר (ת/1) (עמוד 112 שורה 16 והלאה).

היא העידה כי הקשר בינה לבין הנאשם הוא קשר טוב (עמוד 113 שורה 10, שורה 22) והוא זה ש"כן, עוזר לי, עוזר לי בכסף" (עמוד 113 שורה 8). על כן עולה השאלה, אם הקשר טוב, לא ברור מדוע תעליל עליו עלילה כה קשה בשיחותיה אם השוטרים ומדוע בוששה מלהתייצב בבית-המשפט ולמסור עדות.

תהייה רבה עולה נוכח העובדה שהתבררה כי במהלך מעצרו של הנאשם המתלוננת ביקרה אותו בבית-המעצר (עמוד 113 שורה 18). **ביקור זה מדבר בעד עצמו והוא מלמד, כי הוא עדיין אוחז בה בחוטי שליטה בלתי נראים.**

בנוסף, אזכיר, כי המתלוננת ידעה מדוע הנאשם עצור (עמוד 114 שורה 6) ולא ברור מדוע נמנעה מלבוא ולמסור את העדות כפי שמסרה.

מעבר לכך, כפי שנראה בהמשך, הנאשם טען כי במהלך הביקור של המתלוננת בבית-המעצר היא הודתה בפניו, כי שיקרה במשטרה עת אמרה שתקף אותה. והנה, **הסתבר כי הוא לא סיפר על שיחה זו לעורך-דינו דאז, כדי שיפגיש את המתלוננת בחקירה הנגדית עם אמרותיה הנטענות** (ראו החקירה הנגדית החל מעמוד 123 שורה 4 והלאה).

התברר, כי המתלוננת עודכנה בעדותו של אחיה, ז', אשר העיד במשפט כי היא נפלה (עמוד 118 שורה 5). **ז' עצמו דאג ליידע את המתלוננת בדבר עדותו:** "כן, הוא התקשר אלי" (עמוד 119 שורה 7) **והוא זה שהדריך אותה בדבר עדותה במשפט** (עמוד 119 שורה 25).

אין הסבר הגיוני מדוע, במסגרת **מספר הודעות**, ולמספר גורמים מסרה המתלוננת כי הנאשם הוא זה שתקף אותה, ועשתה כן, כפי **שטענה בעדותה**, בכזב.

במהלך החקירה הנגדית של העדה היא הופגשה עם הודעה אחרת, מן העבר, (נ/2) במסגרתה התלוננה ביחס לעניין אחר, ונטען בפניה כי גם בעבר מסרה תלונה כוזבת, אך טענה זו לא הוכחה כלל ועיקר ואין לה כל משקל ראיתי שבכוחו להטות את הכף.

המתלוננת התבקשה לערוך **עימות** עם הנאשם ואמרה כי אינה מעוניינת כי "**לא רוצה "בלגאן"** (ת/15). אכן, במהלך עדותה התברר, כי היא אינה מבינה מה פשר המילה "עימות" ובבית-המשפט נדרש הליך ארוך של הסבר (עמוד 109 שורה 24 והלאה) באופן המעלה שאלה כיצד זה הוסבר לה עניין העימות בחקירה במשטרה. וראו בעניין זה עדותו החוזרת של לירן בן שלמה (עמוד 94 שורה 1 והלאה). ואולם, במערך הראייתי כפי שמפורט בהכרעת-דין זו, אין לנתון זה משקל המטה את הכף.

בתאריך 8.8.18 התקשר ז' א.ע., אחיהם של המתלוננת והנאשם, למשטרת ישראל ואל המקום הגיע רס"ר ליאור בבגאני. הלה תיעד את שאירע בדוח הפעולה ת/1 שאותו אני מקבל כדוח קביל ואמין. בדוח צוין, כי השיחה למשטרה התקבלה בו ביום בשעה 11:43 והשוטר כתב:

"...בדרכי לאירוע חברתי טלפונית למספר מהפלאפון שחייג למשטרה, לפלאפון ענה אח של א' בשם ז' ומסר **שהיה צעקות בין ח' לבי האחות שלו** אך הם מנסים לבצע גישור בסכסוך ביניהם במשפחה, הגעתי הגעה מהירה לאירוע, הבחנתי בא' המודיעה בוכה ונסערת, **שהיא יושבת על הספה בחצר הבית ונאבקת מכאבים, כאשר מוסרת שאיננה יכולה להזיז את הראש והצוואר ויש לה כרית שתומכת בצוואר...הבחנתי בסימנים אדומים בפניה של האחות. שאלתי אותה מה קרה, האחות א' מסרה...האח ח' מנע ממנה ללכת לבית הספר לטענתה הוא לא מסכים לה לצאת מהבית מאחר ואומר לה שכל הערבים מדברים עליה דברים לא טובים. בעקבות שהיא רצתה ללכת מהבית החל וויכוח שגלש לאלימות פיזית כלפיה, בחצר הבית שמסרה שהאח ח' לקח מטאטא והכה אותה בפניה והצביעה לעבר המטאטא שהיה מושלך בחצר הבית שהמקל של המטאטא שבור לחלקים. תיעדתי את המטאטא ואת השברים ואת המקל. המודיעה מסרה כי חבט בה במטאטא ביד שמאל שלה ואכן הבחנתי**

בחבלה ביד ובצוואר ואכן גם הבחנתי בצוואר בשטף דם. לטענתה **מבקשת שנעצרו** את האח ונרחיק אותו ממנה...בוצעה סריקה במתחם המשפחה ובחדר של החשוד. **לא איתרתי דבר מלבד מכשיר פלאפון של החשוד שהיה מונח על המיטה...**"

הנה כי כן, השוטר שמע את תלונתה הראשונית ומנגד הוא **לא הבחין במים על הרצפה ולא מצא כי הרצפה הייתה שטופה** או במהלך שטיפתה.

השוטר מציין כי ז' א.ע. נכח במקום (ת/1 - "נספחים").

השוטר צילם את חבלותיה של המתלוננת - ת/2 **ואני מקבל את הסברו כי המתלוננת הראתה לו אותן** (עמוד 13 שורה 21).

אני מקבל את עדותו של השוטר ליאור בבג'ני (עמוד 13 שורה 3 והלאה ולאחר מכן בעמוד 92 שורה 14 והלאה) כעדות מהימנה ואמינה המאפשרת לקבוע ממצאים לפי הרישום בדוח הפעולה.

בצדק הפנה אל הרישום בדוח הפעולה המתעד נאמנה את אשר התרחש ונאמר לו (עמוד 93 שורה 1). העובדה שלא ציין אודות עדים נוספים שהיו בדירה (עמוד 94 שורה 2) אינה שוללת את האפשרות שעדים אלו, כפי שתיארה המתלוננת, היו במקום אך הם מיהרו לעזוב לפני בוא המשטרה. אני מקבל את הסברו ביחס לת/1 (עמוד 14 שורה 2 והלאה). אכן, שוטר זה מסר כי במקום לא היו עדים נוספים (עמוד 16 שורה 12), אולם אין בכך סתירה להודעות המתלוננת בדבר נוכחותם של בגירים נוספים, נוכח העובדה כי עד בוא המשטרה הם הספיקו לעזוב את המקום.

התבוננות בתצלומי החבלות של המתלוננת (ת/2) מובילים למסקנה ברורה כי הן **אינן** תולדה של החלקה על מים בדירה. אין להבין כיצד חבלות שכאלה ובעיקר החבלות והאדמומית הנראית בפניה תתרחש מהחלקה, במיוחד בנסיבות כפי שהיא ניסתה לתאר בעדותה.

בהודעותיה במשטרה, ובכלל אמרותיה, ניתן ללמוד על רצף אחיד, קוהרנטי, שלפיו הנאשם הוא זה שתקף אותה, בין השאר במכת מטאטא. אני מקבל את אמרותיה שבהן מסרה, בין השאר:

ראשית, שוב אזכיר את הגרסה הראשונית שמסרה בת/1 לשוטר ליאור בבג'ני שהגיע אל הבית.

לאחר מכן, נרשמה תמצית **גרסתה לצוות הרפואי של מד"א** מתאריך 8.8.18 שעה 12:20 (ת/28):

"בת 29, נמצאה ישנה בחצר ביתה. לדבריה, הותקפה באלימות על ידי בן משפחתה. מתלוננת על..."

זוהי גרסה רבת חשיבות, שכן לצוות המטפל מסרה המתלוננת עובדות, כמשיחה לפי תומה.

לאחר מכן, ביום המקרה, בשעה 14:38, מסרה גרסה **לעובדת הסוציאלית**, ברכה פרייס בבית-החולים (ת/20). נרשם, כי המתלוננת סיפרה לה כדלקמן: **"שוחחתי עם א', אשר סיפרה שמאז שעברה לבית הוריה, אחיה הגדול, ח' מכה אותה ורוצה שהיא תיתן לו כסף. לדבריה היא פנתה כבר פעמים רבות למשטרה אך זה לא עוזר. לדבריה, הפעם, היכה אותה עם מקל. היא התלוננה במשטרה כי אחיה הקטן קרא למשטרה. לדבריה אחיה הגדול רווק, עם בעיות נפשיות, הוא לא מרשה לה לצאת מהבית ולא מרשה לחברות לבוא לבקר אותה. א' אמרה שפנתה לרווחה, אך לא המשיכה כיוון שאחיה אסר עליה לצאת מהבית וליצור קשר עם הרווחה...."**

אפנה בעניין זה לעדותה של ברכה פרייס (עמוד 55 שורה 12 והלאה). הייתה זו עדות מהימנה ואמינה והחקירה הנגדית לא גילתה סיבה מדוע חלילה יש לקבוע כי יש לה עניין בסיפור או רצון לכתוב דברים שלא נמסרו לה מפי המתלוננת.

אף זוהי גרסה ראשונית, תכופה, מיד לאחר המעשה, שיש לה אמינות רבה.

גם בתעודה הרפואית של בית-החולים בעניינה של המתלוננת (ת/29) נרשם: **"לדבריה, יום פנייתה למיון, הותקפה על-ידי אחיה, נחבלה ישירות בעמ"ש צווארי...מלינה על כאבים בצוואר..."**.

קשה לראות כיצד יהיו עתותיה של המתלוננת, כשהיא בבית-החולים מקבלת טיפול, נתונות לעלילת כזב כלפי אחיה, כפי טענתו של הנאשם.

בהודעתה הראשונה שנגבתה בתאריך 8.8.19 בבית החולים (ת/25) (עדות גובה ההודעה - החוקר אלי בינה - עמוד 103 שורה 15 והלאה, העיד כי לא הקריא למתלוננת את הודעתה לאחר גבייתה - עמוד 15 שורה 5). מסרה:

"ש: למה את מאושפזת בבית-החולים. מה קרה ? ת: **אח שלי ח', נתן לי מכות עם המטאטא** בגב שלי. ש: למה אח שלך ח' נתן לך מכה עם המטאטא בגב שלך ? ת: אני רציתי לצאת לעיר לקנות ספרים לילדים ואחר שלי ח' לא הסכים שאני אצא מהבית לכיוון העיר. ובנוסף, ביקש ממני כסף לקנות סיגריות ואני אמרתי לו שאין לי כסף ואז לקח מטאטא ונתן לי מכה בגב...זה קרה בחצר של הבית, **ח' נתן לי מכה עם המטאטא ואני התעלפתי ונפלתי** לרצפה ואחד שלי ז' התקשר למשטרה" (שורה 6 והלאה).

מי שהיה בבית בעת המקרה היו אחיה, ז', אשר "ראה שאחי ח' נותן לי מכה עם המטאטא בגב וגם ז' הותקף במטאטא באזור הראש על ידי אח שלנו ח'. אחרי שאני התעלפתי ונפלתי לרצפה אחות אסלה הייתה בתוך הבית, באה לחצר ונתנה לי מים, לאחר מכן ז' הזמין משטרה" (שורה 20 והלאה).

היא מסרה את מספר המנוי של הנאשם: אאאא (שורה 28).

היא סיפרה כי **השוטרים שהגיעו צילמו** את המטאטא וציינה: "**המטאטא נשבר מהמכה בגב**" (שורה 16). ציינה כי השוטרים צילמו את חבלותיה (שורה 20).

שמתי לנגד עיני את עדותו של השוטר רס"מ אלי בינה (עמוד 111 שורה 5), שלפיה לאחר גביית העדות הוא לא הקריא למתלוננת את עדותה, והחתימה בלא שההודעה הוקראה כנדרש, אך נוכח מכלול האמרות אין כדי לפגום במשקל אמרה זו.

בהודעתה מתאריך 30.9.18 (ת/26) **שנגבתה בביתה**, מסרה:

"דיברנו רגיל, ואז אמרתי שאני רוצה ללכת להביא ספרים לילדים שלי והוא אמר לי לא לצאת מהבית ואז מיד אחרי **נתן לי מכה עם המטאטא בעורף ובידיים, פעם אחת בעורף ופעם אחת בידיים, צילמו אז את הסימנים**...אחרי שהוא נתן לי מכה, נפלתי על הרצפה, ראיתי שחור בעיניים ואז שקמתי ראיתי משטרה והזמינו לי אמבולנס" (שורה 3 והלאה).

הנוכחים בעת המקרה בבית היו גם ז', אחותה א' ו' בן הדוד שלה (שורה 12). לדבריה הם ראו את הכל אך "א' הלכה מהר מהבית אחרי שזה קרה" (שורה 14).

סיפרה כי ו' סייע לה עם הספרים של הילדים וח' אמר לו שהיא לא תצא מהבית, ו' ראה שהנאשם הרביץ לה (שורה 26).

גובת ההודעה, השוטרת לואן מלכה העידה כי גבתה את הודעתה זו, סיפרה על נסיבות גביית ההודעה, היא החתימה את המתלוננת, והגם שיתכן ולא הקריאה למתלוננת את הודעתה בטרם החתימה אני מקבל את עדותה (עמוד 23 שורה 17 + עמוד 99 שורה 2 והלאה).

בהודעתה מתאריך 4.10.18 **שנגבתה בתחנת המשטרה** (ת/27) מסרה המתלוננת:

"**הוא נתן לי מכות עם מטאטא בצוואר וביד ימין**...אני לא בדיוק יודעת ממה הסימן האדם שהיה לי בפנים כי אח שלי נתן לי **מכה חזקה עם המטאטא** בצוואר שלי ואז אני התעלפתי ואני לא זוכרת בדיוק איך נפלתי" (שורה 5 והלאה).

השיבה כי חוששת לערוך עימות מול הנאשם כי "אני מפחדת ממנו" (שורה 30).

גובת ההודעה, השוטרת קרן שלינגר העידה (עמוד 22 שורה 11 + 95 שורה 10 והלאה) ואישרה את נסיבות גביית ההודעה. המתלוננת חתמה עליה ולמרות שלא זכרה למסור האם בסיום ההודעה היא אפשרה למתלוננת לקרוא אותה בטרם החתימה (עמוד 95 שורה 26 והלאה) אני מקבל את ההודעה כבעלת משקל, משום ששוכנעתי שעיקרי הדברים נמסרו בלא כחל ושרק והאמרה מתיישבת עם האמרות האחרות, הרציפות והסדורות של המתלוננת. אכן, בעת שהמתלוננת העידה ניכר היה כי אינה מבינה עד תום מה משמעותו של הליך ה"עימות" מבחינה מילולית, בשפה העברית, ולמרות שהשוטרת העידה שהסבירה לה לפי טענתה (עמוד 96 שורה 28 והלאה), אך אין מדובר בפרט שבכוחו להוביל לדחיית האמרה כבלתי אמינה.

יצוין כי השבר שאותו גרם הנאשם למתלוננת מוצא ביטוי בתעודה הרפואית ת/29: "שבר בזיז אחורי של C6".

כאמור, אין בהודעתה מתאריך 9.5.18 (נ/2) המתעדת תלונה מן העבר שלפיה אחיה האחר, א', הכה את בתה וגם אותה "משך לי בשערות ודחף אותי ונפלתי על הרצפה" בכדי להוביל למסקנת ב"כ הנאשם בדבר דחייה כוללת של עדותה במסגרת המערך הראייתי שאותו הציגה המאשימה. לא הוכח כלל ועיקר, בראיות ברורות, כי מדובר בתלונה כוזבת.

לסיכום, אני מקבל את הודעותיה של המתלוננת ואת אמרות החוץ שלה כראייה חלף עדותה בבית-המשפט.

די באמרות אלה, כאשר מצטרפות אליהן ראיות חיזוק למכביר, כדי להוביל להרשעתו אל הנאשם.

(2). ז' א.ע. ושיחתו למוקד 100 (ת/21):

זהו אחיהם של הנאשם והמתלוננת.

אף הוא הובא לעדות **בצו הבאה**.

הכחיש כי הוא היה זה שהתקשר אל המשטרה: "אני לא התקשרתי למשטרה" (עמוד 69 שורה 24).

הושמעה לו שיחתו המוקלטת למוקד 100, אך הוא שב והכחיש כי זהו קולו.

ייאמר כבר עתה, בית-המשפט אשר **הקשיב לקולו של העד בעדותו**, האזין לקול המוקלט בשיחה למוקד 100 (ת/21) (ראו ההחלטה המקבלת את הדיסק כראיה - עמוד 75 שורה 5) **מזהה לחלוטין את קולו של העד עם הקול שבקלטת** והדברים נאמרו לעד במהלך עדותו למרות הכחשתו (עמוד 74 שורה 15).

אפנה בעניין זה לתמליל (נ/1), אשר הוגש בידי הנאשם (עמוד 24 שורה 2) המתעד את השיחה למוקד 100 וברור שהתמליל כפוף לשמע עצמו.

בתמליל נרשם:

"מוקד: משטרה שלום, רוחה.

מודיע: שלום משטרה, את יכולה להזמין לנו ניידת ל...אל משפחת א.ע. הם מאיימים עלינו...שכונת...אאאא...".

ואולם, הקשבתי מספר פעמים לשמע שבשיחה ומסקנתי (ת/21) היא ברורה.

האזנה לשיחה עצמה (הדיסק - ת/21) מלמדת, כי העד - ואני קובע כי **העד הוא הדובר** - אמר למוקדנית: "אל משפחת א.ע. ח' מאיים עלינו" (ולא כפי שתומלל בטעות).

ועתה, מדוע יאזכר ז', בשיחתו למוקד מאה של משטרת ישראל את שמו של הנאשם אם הנאשם כבר חודשיים, לטענתו, אינו מתגורר במקום, כפי טענתו ?

איזה הגיון יש לשיחה ספונטנית, טבעית, הזועקת לעזרת **המשטרה** (לא מד"א) ? שיחה שכזו - אם טענתו של הנאשם נכונה והוא לא היה במקום באותו היום, והמתלוננת נחבלה משום שהחליקה על מים בדירה אינה הגיונית כלל ועיקר.

מכל מקום, גם אם אקבל לצורך הדיון, ולצורך הדיון בלבד, את גרסת הנאשם, כי הנוסח הוא "הם מאיימים עלינו" - הכך יתנהג ויאמר אח, נוכח נפילה תאונתית של אחותו ?

זוהי ראייה טובה, קבילה לפי סעיף 9 לפקודת הראיות, בבחינת רכיב של התנהגות טבעי, מזמן אמת, עוד בטרם היה לעד זמן לכלכל את מחשבותיו, והיא מלמדת, כי **העד לא ראה אירוע תאונתי, אלא אירוע אלים, שהנאשם קשור אליו.**

בעדותו, תחילה, לא זכר מה אירע באותו יום (עמוד 70 שורה 3).

הוא הוכרז עד עוין לאחר שהכחיש את אמרתיו במשטרה (עמוד 72).

מסר הכחשה מוחלטת לאמרתיו לשוטרים (עמוד 72 שורה 27).

טען, שהנאשם בכלל לא היה באאאא (עמוד 72 שורה 30).

לטענתו הנאשם לא הכה אותה ו"אולי היא נפלה לבד" (עמוד 73 שורה 1).

לדבריו, המתלוננת שטפה את הבית במים ואז "היא נרדמת פתאום" (עמוד 73 שורה 6).

לא ידע למסור פירוט כיצד בדיוק נפלה המתלוננת.

לא ידע להסביר מדוע המטאטא היה שבור, אם המתלוננת שטפה את הרצפה עם מגב (עמוד 73 שורה 20) ואף לדבריו: "לא היה מטאטא שם" (עמוד 73 שורה 19). ואולם, אזכיר, כי המשטרה צילמה במקום **מטאטא** שבור (ת/2).

מסר כי מערכת היחסים בין האחים טובה (עמוד 69 שורה 17) ולפיכך לא ברור מדוע יעלילו הן הוא והן המתלוננת עלילת כזב על אחיהם, הנאשם.

זהו עד שלא גילה נטייה להתייבץ במשטרה ולמסור את הידוע לו (ראו, למשל, שיחת ת/13 - סירב להתלוות לשוטר אל תחנת המשטרה והתעצבן).

הוגשו אמרותיו של העד במשטרה במסגרת סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, ואולם התנהלותו בבית המשפט ובחקירה מלמדת, כי להבדיל מהאמירה הספונטנית, המידית, שתועדה בשיחה למוקד 100, במסגרת הודעותיו במשטרה לא מסר את כל האמת הידועה לו **ויש לפלג את האמרות ולקבל את שיחתו למוקד 100 כשיחה מהימנה, אמינה ובעלת משקל**.

בהודעתו מתאריך 8.8.18 (ת/22) (גובת ההודעה החוקרת עדי פינטו - עמוד 112 שורה 20 והלאה) מסר העד כדלקמן:

"היום בתאריך 8.8.18 בשעה 12:00 לערך נכנסתי הביתה שנמצא ברחוב אאאא באאאא וראיתי את אחותי א' כאשר היא שרועה על הרצפה של הבית הרמתי אותה על הכיסא ונתתי לה מים והלכתי מהבית לשלם קנס. ש: איך היא נפלה על הרצפה ? ת: לא יודע, שאלתי אותה והיא אמרה שקיבלה מכה. ש: בפתיחת התיק בהתחלה שאלתי אותה מה קרה אמרת לי שאח שלך ח' נתן לה מכה איך אתה יודע את זה ? ת: **אחותי א' אמרה לי את זה**. ש: מי היה בבית שח' נתן לא' מכות ? ת: לא היו אנשים מבוגרים..."

אכן, בגביית הודעה זו נפלו פגמים שונים שלא קיבלו הסבר סביר בעדותה של גובת ההודעה רס"ר עדי פינטו (עמוד 112 שורה 20 והלאה): מתוך ההודעה הסתבר, כי גובת ההודעה, רס"ר עדי פינטו, ערכה לעד תשאול מקדים, והיא לא

רשמה את הדברים בדוח תשאול. השימוש במיליה "שרועה" בהחלט מקים יסוד סביר למסקנה, כי מדובר בפרשנות, תרגום של דבריו, ללשונה של החוקרת. התרשמתי מן העד, מדלות שפתו בשפה העברית, והוא לא יכול היה להוציא מפיו את המילה "שרועה". אכן, תפקידו של גובה הודעה לשמש "מכשיר הקלטה" המתעד את דברי העד - לא להכניס פרשנויות ולא לתרגם את הדברים וגובת ההודעה כשלה בגביית ההודעה. גם אם אניח כי העד אמר את שנרשם בשורה 7 שהנאשם תקף את המתלוננת, אזי יש לקרוא את אותה אמירה מקדמית בתשאול, כך שמקור הידע שלו הוא שהמתלוננת אמרה לו והוא לא ראה דבר.

יחד עם זאת, מהודעה זו, ניתן ללמוד על חוסר רצונו לשתף פעולה, והדברים מתיישבים עם כלל התנהלותו עת אמר: **"אני סיימתי. מה שיש לכם לשאול תשאולו את א"** (שורה 19).

בהודעתו מתאריך 30.9.18 (ת/23), שנגבתה בביתו, בידי השוטרת ליאן מלכה (עמוד 101 שורה 6 והלאה) **סרב לשתף פעולה לחלוטין**, הפטיר משפטים סתומים, ונרשמה הערת החוקר: **"הנ"ל לא משתף פעולה, חסר סבלנות ולאחר זמן ממושך של שתיקה אמר "לא יודע" (שורה 14).** החוקרת בעדותה מסרה, כי אכן העד הרבה בשתיקה והיה חסר סבלנות (עמוד 101 שורה 10). אכן, לא בכדי מדובר בהודעה קצרה ביותר המדברת בעד עצמה.

בהודעתו מתאריך 4.10.18 (ת/24) **לפתע הרחיק את עצמו לחלוטין מהדירה:** "אני לא ראיתי ולא הייתי פה" (שורה 7). **שוב נרשמה הערת החוקר לפי התנהגות העד שמלמדת על חוסר רצונו המופגן לשתף פעולה (שורה 10).** הערה זו מתיישבת עם הדברים שנרשמו בת/13. לענין נסיבות גביית הודעתו זו אפנה לעדות השוטר לירן בן שלמה (עמוד 36 שורה 16 והלאה) וכן לעדותו החוזרת בעמוד 94 שורה 1 והלאה).

לסיכום, אני מקבל כאמרת חוץ רק את אמרתו של העד, כפי שתועדה בהקלטה למוקד 100 (דיסק - ת/21) חלף עדותו ודוחה את יתרת הודעותיו במשטרה.

(3). א.א.ע., אמו של הנאשם:

אני מקבל את עדותה ואת הודעתה במשטרה כראיה בעלת משקל.

העידה, כי היא מתגוררת בביתה באאאא יחד עם המתלוננת, עם בנה ז', ח' ועוד אנשים שאת שמותיהם פירטה (עמוד 29 שורה 23 והלאה).

בטרם מעצרו של הנאשם הוא התגורר בביתה באאאא (עמוד 30 שורה 9).

ביום המקרה לא הייתה בבית אלא עברה טיפול בבית-החולים (עמוד 30 שורה 15).

ביחס לטענת הנאשם ל"אליבי" של הנאשם העידה: "ש: היה מקרה שח' לא גר אצלך חודשיים שלמים ? ת: לא היה מקרה כזה, הוא כל הזמן אצלי" (עמוד 30 שורות 23-24).

במסגרת החקירה הנגדית העידה בצורה הפוכה - מסרה שהייתה תקופה בת חודשיים שהנאשם התגורר אצל הסבא (עמוד 30 שורה 31).

בשלב זה, לבקשת המאשימה, ונוכח הסתירה למול הודעתה במשטרה, הוכרזה עדה עוינת (עמוד 33 שורה 20).

תחילה, בהסכמת הצדדים נשמעה עדותה בסיוע תרגום מאולתר, אולם לאחר מכן הוזמן מתורגמן מקצועי. ועדיין, התקבל הרושם הקשה שלא ניתן לקבל ממנה תשובות ענייניות, קוהרנטיות, באופן שמקים חשש כבד גם ביחס לדברים שמסרה במשטרה בהודעתה. במהלך הדיון, נעשו ניסיונות חוזרים ונשנים להבהיר לה את השאלה האם הנאשם לא התגורר בביתה משך חודשים תמימים (עמוד 48 שורה 1 והלאה) והעדה התקשתה למסור תשובה סדורה.

הודעת יום 4.10.18 (ת/19) שהוגשה נוכח עיונותה ולפי בקשת המאשימה לאמצה לפי סעיף 10א (א) נגבתה, למרבה הצער, תוך הסתייעות בתרגום של ביתה של המתלוננת ואין לדעת מה רמת הידע שלה בשתי השפות. בעניין זה ראו עדותו של גובה האמרה לירן בן שלמה (עמוד 95 שורה 31 והלאה) אשר לא העניקה הסברים סבירים עד תום לשיטת גביית עדות שכזו. ואולם, פגם זה, במכלול הראיות יורד למשקל ההודעות, לא לקבילותן.

מסרה: "ש: איפה ח' גר ? ת: פה, אצלי, הולך לעבוד וחוזר לפה. ש: בשנה האחרונה איפה גר ח' ? ת: פה, אצלי. ש: רצוף, כל הזמן פה ? ת: כן, אין לו מקום אחר ללכת" (שורה 9 והלאה).

השוטר לירן בן שלמה העיד כי גבה את הודעתה של עדה זו (עמוד 37 שורה 11 והלאה).

הפגמים בגביית ההודעה, השימוש בתרגום הבלתי רשמי של גובת ההודעה, השוטר רס"ר לירן בן שלמה, הרושם הישיר שהתקבל מעדותה של עדה זו, אינו מאפשר לקבל את עדותה ואת אמרת החוץ שלה במשפט.

(4). ס.מ.:

זהו סבו של הנאשם, המתגורר בxxxxx, ליד המנזר, שליד xxxxx.

הוא העיד כי מי שגר אתו: "הבן שלי מ' ואשתו ויש לי 3 ילדים והאישה שלי ולילדה שלי" (עמוד 18 שורה 18).

בעדותו, הפריך לחלוטין את טענת ה"אליבי" של הנאשם, שלפיה בזמן הרלוונטי הוא התגורר יחד אתו. וכך העיד:

"ש: אם ח' מספר שהוא היה גר אצלך בבית במשך 3 חודשים מה יש לך לומר ? ת: לא. לא גר אצלי אף פעם חודשיים שלמים" (עמוד 18 שורות 25 - 26).

בחקירה הנגדית, ביקש ב"כ הנאשם דאז לבקוע את עדותו, אך העניין לא הסתייע בידו.

והנה, בצר לו, לפתע הוצגה הטענה שלפיה הנאשם יכול היה להתגורר אצל העד, מבלי שהנאשם הבחין בכך. אכן, הנאשם יכול להגיע אל ביתו של הסבא מבלי לתאם מראש, הוא אינו זקוק לאישור מראש (עמוד 19 שורה 8, 10) **אך איני מקבל את הטענה כי הסב לא הבחין בנאשם שהתגורר בביתו, ואף במתחם ביתו, משך למעלה מחודשיים, מבלי שהוא ידע על כך.** זו אינה טענה סבירה בעיני. אזכיר, כי העד סיפר כי אינו עובד (עמוד 19 שורה 12) ולפיכך עיסוקו היום-יומי אינו כזה שמונע את ידיעתו על המתרחש בתחומי מתחם ביתו.

ואכן, העד העיד: "אני רואה כל מי שבא אלינו הביתה. המקום צמוד" (עמוד 20 שורה 9).

היה זה עד מבוגר, מהימן, אמין, אשר **מסר עדות אמת לפי תומו, באופן המאפשר לקבוע ממצאי עובדה לפיה.**

יש להדגיש, כי עד זה **לא הופגש כלל עם טענתו של הנאשם**, כפי שתושמע במסגרת עדותו, כי העד שונא את הנאשם, משום שהנאשם משתמש בסמים ולפיכך העיד כפי שהעיד.

אני קובע כי בעדותו של הסב יש ראייה חזקה ובה הפרכת טענת האליבי של הנאשם.

(5). איכונים:

המאשימה בקשה לקבוע מראה זו ממצא, שלפיו בעת ההתרחשות היה הנאשם בבית באאאא ובדרך זו להפריך את טענת האליבי שלו.

ואולם, המאשימה כשלה בעניין זה, כפי שיפורט להלן:

מדוח הפעולה ת/1 מאת רס"ר ליאור בבגני עולה, כי הוא הגיע אל הבית, ומצא טלפון סלולארי "של החשוד שהיה מונח על המיטה...". ברם, לא צוין במפורש, כי **הטלפון נתפס על-ידו.**

אין דוחות ומזכרים בדבר שרשרת מוצג ביחס לאותו טלפון סלולארי והיה על המשטרה לעשות כן.

מזכ"ד ת/4 מאת רס"מ כדן שלזינגר עולה כי היא קיבלה לידיה **משוטר אחר** מכשיר טלפון סלולארי שחור מסוג סמסונג. היא שאלה את הנאשם מה הקוד למכשיר והלה השיב לו 13001. מכשיר הטלפון הסלולארי נרשם כמוצג בכספת. אפנה לעדותה בעמוד 21 שורה 4 והלאה. יודגש, כי אין מדובר בדוח תפיסה, אלא בדוח שלפיו קיבלה את המכשיר הסלולארי **מידי שוטר אחר ואין לדעת מהיכן קיבל אותו שוטר את המכשיר**.

יצוין, כי המכשיר הסלולארי עצמו לא הוגש כראיה, **לא הוצג לנאשם בחקירתו**, לא נטען כלפיו כיצד הטלפון הזה נמצא בדירה ביום המקרה.

עיינתי בדיסק ת/9 והוא כולל מסמך גולמי "טבלת אקסל" מרובה נתונים, שניתן להבין ממנו פרטים, אם בית-המשפט ישתמש **בידיעתו הפרטית**. אך בית-המשפט לא יעשה כן, שכן אין זו ידיעה שיפוטית המותרת בהסקת מסקנות. אכן, המאשימה צירפה מסמך שסומן ת/10, הנחזה להיות פלט שיחות יוצאות נכנסות, עם נתוני איכון של השיחות, ואולם **אין לדעת מי ערך אותו וכיצד המסמך הגולמי שבת/9 מצא ביטוי למסמך שנערך - ת/10**.

המאשימה בקשה להפריך את טענת האליבי של הנאשם, בין השאר, באמצעות נתונים בדבר איכון שיחות טלפון סלולארי. לשם כך, צורף פלט סתמי ת/10, אך אין לדעת מה פשרו, מי ערב לתוכנו, מי הוא בעל הכישורים המקצועיים לערוך פלט שכזה ומי ערב לאמינותו.

צורף זיכרון דברים ת/11 מאת פקד לירון דנוך, שכפי הנראה ערך את אותו פלט והסיק את מסקנותיו, אולם בכל הכבוד אין לדעת מה מקצועיותו וכישוריו של עד זה **להיות ערב לאמינות הנתונים** שהתקבלו, **לפענח את הנתונים**, להסיק את המסקנות, **כל זאת בהעדר ראיות מגבות, תעודות ציבור, מפות אתרים וקבלת נתונים הנדסיים שונים, נוספים**.

במהלך הדיון, הערתי למאשימה בעניין ראייה זו והיא בחרה שלא לנסות ולתקן את הליקוי הראייתי (עמוד 160 שורה 31 והלאה).

במקרו, **לא הובא עד מטעם החברה הסלולארית**, הפלטים לא הוגשו בליווי תעודת עובד ציבור או בליווי עדותו של גורם מוסמך מן החברה הסלולארית, אשר יעניק להם קבילות, אמינות ומשקל ראייתי. **להבדיל**, ראו בע"פ 8140/11 **סעד אבו עסא נגד מדינת ישראל**, תק-על 2015(3), 9684:

"קביעותיה אלו של גב' פדה נעשו על בסיס הגורמים הטכניים בחברה המכירים את השטח המדובר. לא נמצאו על ידה נתונים על תקלות או עומסים חריגים היכולים להצביע על "זליגה" מאנטנה מסוימת. צוין על ידה עוד כי בכל מקרה האנטנות המדוברות לא יהוו חלופה שתשרת מכשיר המצוי בערוער, אף במקרה עומס או תקלה. אציין כי עדותה של גב' פדה התבססה על ממצאים של מומחי החברה - מהנדסים וטכנאים, כאשר כאמור המערערים בחרו שלא למצות נושא זה מטעמיהם... אשר על כן, מסקנת בית המשפט קמא הנכבד לפיה מכשירי הסלולר של המערערים לא היו בקרבת בית האליבי הנטען על ידם מבוססת כדבעי והיא מפריכה את טענת האליבי, ויש בה כדי להוות חיזוק, כנדרש.

בדין קבע איפוא בית המשפט הנכבד קמא כי המערערים לא שהו בקרבת בתי האליבי, להם טענו".

וכן בע"פ 10049/08 **ראתב אבו עצא נגד מדינת ישראל**, תק-על 2012(3), 7558:

"סבורני, בדומה לעמדתו של בית המשפט המחוזי, כי מחקר התקשורת הינו רשומה מוסדית הקבילה להוכחת אמיתות תוכנה. השאלה האם ניתן להגיש במשפט פלילי נתוני מחקר תקשורת שמקורם בפלטי איכון טלפון סלולארי, באמצעות רשומה מוסדית כראיה להוכחת אמיתות תוכנה, אינה שאלה משפטית חדשה...כפי שעולה מפסק דינה של השופטת א' חיות בעניין ארמין, בעקבות פסק הדין שניתן בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בתפ"ח 1120/04 מדינת ישראל נ' אוחנה (לא פורסם, 15.2.2007) (להלן: עניין אוחנה), ככלל ניתן להגיש מחקר תקשורת בדרך של רשומה מוסדית גם אם הנתונים הגולמיים הנרשמים בזמן אמת במאגרים הממוחשבים של חברות התקשורת הסלולארית טעונים פעולת פענוח נוספת, כגון "תרגום" שמות הקוד של האתרים מהם מתבצעת השיחה או שבהם מתקבלת השיחה לצורך שיבוצם ועריכתם בדו"ח. המחלוקת שהתעוררה בעקבות פסק הדין שניתן בבית המשפט המחוזי בעניין אוחנה היא כיצד יש להוכיח את תנאי הקבילות המעוגנים בסעיף 36 לפקודת הראיות לגבי עיבוד הנתונים הגולמיים ועריכתם בדו"ח המוגש לבית המשפט. שאלה זו נותרה בצריך עיון בעניין ארמין (שם, פסקה 15)...הטבלה הוכנה באמצעות הצבת נתונים אודות שיחות יוצאות ונכנסות לגבי מירס 309 וכן באמצעות הצבת פענוח שמות הקוד של האתרים שסמוך להם בוצעו השיחות במירס 309. המידע אודות השיחות היוצאות והנכנסות בנוגע למירס 309 נאגר ברישומים הממוחשבים של חברת התקשורת הסלולארית במהלך הפעילות הרגיל והשוטף, בזמן אמת וללא התערבות מעשה ידי אדם. אכן, נתונים אלו הועתקו על ידי עורכת מחקר התקשורת אל תוך הטבלה אך מדובר בפעולת "העתקה" שבעיקרה היא טכנית ואינה מערבת שיקול

דעת מהותי. גם פענוח שמות הקוד של האתרים לא נעשה על ידי אדם אלא על פי נתונים הנאגרים

במחשבי החברה המועתקים בעת הצורך באמצעות פעולת מחשב טכנית אל הטבלה. באשר לאופן עריכת הדו"ח והסיכוי כי תתרחש במהלך הכנתו טעות לגבי איזה מבין הנתונים שהוצבו בטבלה העידו כאמור עובדי חברת התקשורת הסלולארית שרון בלומנפלד; המהנדס חיים קלוש וירון גיל.

כמו כן הוגשו מפות באמצעות המהנדס קלוש אשר איפשרו השוואת הנתונים שהוצבו בטבלה ובירור מהימנות מחקר התקשורת. בית המשפט המחוזי בשבתו כערכאה דיונית קיבל את עדויותיהם של עובדי חברת מירס לאחר ששמע אותם והתרשם מהם באופן בלתי אמצעי. עדותם לא הופרכה בידי המערער ולא מצאתי כי נסיבות המקרה מצדיקות התערבות בממצאיו של בית המשפט המחוזי בהקשר זה. הנמקתו של בית המשפט המחוזי בסוגיה שבנדון עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה בעניין ארמין ובעניין אלעוקה ואיני סבור כי נפלה טעות בניתוח שערך בית המשפט המחוזי באשר לקבילות מחקר התקשורת".

אמנם בת/1 מצוין השוטר רס"ר ליאור בבגאני, כי הוא איתר בבית מכשיר טלפון סלולארי, אולם **לא נערך דוח תפיסה מפורט שבכוחו להוביל לזהות וודאית של המכשיר הסלולארי ולשייך אותו לנאשם, והמשטרה הייתה יכולה לעשות כן בחקירה פשוטה - לבחון את הקרביים של המכשיר באופן שייך אותו לנאשם.**

אמנם הנאשם בעדותו אישר, כי מספר המנוי אxxx שייך לו, אולם ניתן למצוא עדיין ראיות סותרות, כגון שרס"ר ליאן מלכא כותב: "התקשרתי לא' אxxx, לא היה מענה" (ת/6). לאמור, המשטרה עדיין זיהתה טלפון זה כשייך לאימא.

אילו חפצה המאשימה לעשות שימוש ראייתי אמתי בעל משקל בראיית האיכון, היה עליה לפעול בדרכים ראייתיות אחרות, המבטיחות את קבילות ומשקל הראייה - דרכים שהפכו משכבר הימים לפשיטא, אך היא לא פעלה כן.

(6). עדות הנאשם:

מעבר לרושם הישיר הבלתי אמצעי שעשה הנאשם בעדותו, כזה שאינו מאפשר לקבל את עדותו כעדות מהימנה ואמינה, אני דוחה את עדותו, מן הנימוקים הבאים:

תחילה אומר, כי עדותו במסגרת החקירה הראשית לקתה בליקוי בסיסי, משום שהיא קיבלה אופי של חקירה נגדית, שבמסגרתה הונחו בפיו נתונים והוא אישרם.

אכן, לא הייתה זו עדות סדורה, קוהרנטית, מתחילתה ועד סופה, המציגה את תזת הגנתו, אלא שהיא דמתה יותר לחקירה נגדית המאכילה את הנאשם טיפין, טיפין בבחינת השיב את המבוקש.

מעבר לכך, עתים רבות, התחמק הנאשם ממתן תשובה ישירה לשאלות קשות, התפזר לסיפורים בלתי רלוונטיים ולא בכדי העיר גם ב"כ: "ח' תענה רק על השאלות" (עמוד 189 שורה 17).

בנוסף, גם במסגרת החקירה הנגדית, לא הניחו לנאשם להתמודד עם השאלות הנשאלות, בבחינת זוהי גרסתי ואני מוכן להעמידה במבחן החקירה הנגדית, אלא שחקירה זו נקטעה שוב ושוב כל אימת שהנאשם נקלע לפינה קשה, שבמסגרתה התבקש למסור הסברים לשאלות ותהיות קשות.

בעדותו טען הנאשם, כי בעת האירוע הוא התגורר במאהל, בשטח של סבו, ליד מנזר אxxxx, שליד אxxx (עמוד 126 שורה 28 והלאה): "יצאתי מאxxx" (עמוד 127 שורה 6). היה זה, באמצע חודש יולי, לאחר חתונה שהתקיימה במשפחתם (עמוד 127 שורה 8).

לטענתו, מדובר במרחב גדול של בתים, אוהלים, צריפונים (עמוד 124 שורה 24).

באותו מקום עבד אצל קבלן שיפוצים בשם "ע" (עמוד 131 שורה 9). מסר שמות נוספים של אנשים שעבד עימם

(עמוד 157 שורה 1 והלאה). והנה **לא טרח להביא את אותו קבלן למסירת עדות הגנה מטעמו**.

מפליאה מאוד טענתו, כי סבו בהחלט ידע שהוא מגורר במקום, נוכח עדות הסבא, שלפיה הנאשם לא התגורר בתחומו. וכך העיד הנאשם: "אבל הוא ידע שאתה בא לגור שם ? ת: **כן**, הוא ידע" (עמוד 132 שורות 11 - 12). לאחר מכן, התעשת, הבין את השאלה שבאה בעקבותיה ושינה את גרסתו: "ש: הוא ידע ? ראה אותך ? כשבאת לגור ? בקשת ממנו רשות לבוא לגור ? ת: **לא**" (עמוד 132 שורות 13 - 14). הייתה זו דוגמא אחת מיני רבות, לסגנון עדות של הנאשם בחקירה "ראשית" שדמתה יותר לחקירה נגדית שבמסגרתה אישר את הדברים שהוכנסו לפיו.

אין להבין אם ישן במקום "לבד" (עמוד 133 שורה 2) כפי עדותו, מדוע ולו פעם אחת, לא הראה את זיו פניו בפני סבו ?

איני מקבל את טענתו, כי הוא התחמק מסבא שלו, משום שהוא נוהג לעשן חשיש למורת רוחו (עמוד 158 שורה 13) של הסבא (עמוד 134 שורה 13 והלאה). התרשמתי, כי אין זהו נאשם שיראת סבו עליו.

לטענתו, רק הדוד שלו "מ" יכול להעיד שהתגורר שם ברציפות (עמוד 133 שורה 19).

בחודש ספטמבר שב לאאאא, החל לעבוד במאפיה ואז נעצר (עמוד 128 שורה 14 והלאה).

לדבריו הופתע ממעצרו.

לדבריו, איש מבני משפחתו לא סיפר לו שהמטרה מחפשת אותו (עמוד 135 שורה 1 והלאה + עמוד 161 שורה 32).

איני מקבל כאמינה את טענתו זו, שלפיה הופתע מכך שהמטרה מחפשת אותו. גם לפי דבריו, הנאשם לא שהה באי בודד מנותק מבני משפחתו.

לדבריו, הוא כלל לא ידע שאחותו נפגעה, בתאונה לטענתו, ופונתה לבית-החולים, והוא ידע על כך רק כאשר נעצר (עמוד 135 שורה 8). היחסים בינו לבין אחותו, המתלוננת, היו טובים (עמוד 153 שורה 29)(אם היו אומרים לו היה מגיע "כמו מטוס" - עמוד 162 שורה 24), ולא מובן כיצד זה הופתע מכך שנפלה, בתאונה, לטענתו, פונתה אל בית-החולים ואיש מאחיו לא סיפר לו על כך (עמוד 162 שורה 13 והלאה).

אין זה מובן, מדוע לטענתו, הסתירו בני משפחתו מן הנאשם את העובדה שאחותו, המתלוננת, עמה היה לו קשר טוב (כך לטענתו) נפלה, לטענתו, אושפזה בבית-החולים, עם חשש לשבר בצוואר ? אין להבין מה היה הסוד הגדול מפניו והנאשם לא הצליח לשכנע כי יש היגיון בטענה זו (עמוד 164 שורה 1 והלאה).

אכן, עמדתו זו של הנאשם לא נועדה אלא לנסות (ניסיון חלול) ולהסביר מדוע התחמק זמן כה רב מהמשטרה ולא הראה את פניו בסביבת ביתו, באאאא, שהרי התחמקות שכזו היא התנהגות המלמדת על אשם.

כאמור, הוא הכחיש כל קשר לתקיפת אחותו, המתלוננת (עמוד 134 שורה 19).

הוא לא היה באותו יום בבית באאאא, אלא באזור אאאאא (עמוד 134 שורה 29).

לדבריו, הוא התגורר באותו מקום ולא ידע כלל שאחותו נפגעה עד אשר נעצר (עמוד 129 שורה 4 והלאה).

כאשר נטען בפניו בחקירה במשטרה כי תקף את אחותו ביקש שיערך לו מולה עימות (עמוד 129 שורה 14).

אני דוחה בשתי ידיים את ניסיונו של הנאשם הבלתי מוכח בראיות לטעון כי אחותו, המתלוננת, "היא נופלת הרבה" (עמוד 165 שורה 12) ואף ניסה להדביק לה מחלות שונות ומשונות, בנסותו לחלץ את עצמו מן האשמה (עמוד 165 שורה 16): "נראה לי יש בתוכה משהו" (עמוד 165 שורה 18).

הנאשם אישר כי המתלוננת הגיעה לבקרו בבית הכלא, בתקופה שנעצר, ויש בכך עיגון והסבר לעיונותה והדברים מדברים בעד עצמם (עמוד 156 שורה 12).

אני דוחה את הסברו שלפיו המתלוננת, אחותו, תעליל עליו עלילה קשה וחמורה, רק משום שהוא נוהג לקחת ממנה כסף לסיגריות (עמוד 183 שורה 18 והלאה).

אם הטענה נכונה, לא מובן מדוע הנאשם לא סיפר לעורך-דינו שהמתלוננת הגיעה אליו לביקור בבית המעצר, ובעת הביקור התוודתה כי היא העלילה עליו עלילה והתנצלה, וזאת כדי שהלה יטיח בה את הדברים בחקירה הנגדית (עמוד 183 שורה 32): "ביקרה אותי, אומרת לי אני מתנצלת אח שלי". ודוק: הנאשם העיד כי סיפר על הדבר לעורך-דינו דאז: "כן אמרתי לו" (עמוד 184 שורה 17). למרות הצהרת ב"כ הנאשם (עמוד 198 שורה 27 והלאה), שכמובן אינה עדות במשפט, לא מובנת כלל התנהלותו של הנאשם בעניין זה, אם טענתו נכונה (עמוד 184 שורה 26 והלאה).

נוכח העובדה כי הנאשם היה בקשר עם המתלוננת, אחותו ועם ז', והמתלוננת התוודתה בפניו כי שקרה, לא ברור מדוע הנאשם לא האיץ בה לגשת אל בית-המשפט ולמסור את עדותה והמשטרה נאלצה לנקוט במהלכים רבים כדי לאתרה לשם כך, ומה עניין התירוץ שהיא "החליפה את הסיים" (עמוד 190 שורה 8), שהרי בקרה אותו בכלא (עמוד 189 שורה 8 והלאה).

אני דוחה את הטענה כי באותה עת הנאשם היה מכור לסמים מסוג הרואין וקוקאין. טענה זו נולדה רק משום רצונו

הדחוק להסביר מדוע סבו לא ראה אותו משך כל שהותו בביתו, ומדוע סבו העיד כי לא ראה אותו שם. התרשמתי, כי הנאשם כלל לא יכול היה להבחין בין ההשפעה הגופנית הנודעת לסם מסוג קוקאין למול ההשפעה הגופנית הנודעת לסם מסוג הרואין ועדותו הייתה כללית, מתוך ידע כללי מוטעה לחלוטין (עמוד 140 שורה 24 והלאה). לדבריו, תחילה: "הרואין זה קוקאין" (עמוד 139 שורה 23). לאחר מכן, הגיעה התערבות בעדותו, והנאשם תיקן את שאמר. וכן העיד כי השימוש בהרואין נותן לו "מרץ. נותן לי מרץ" (עמוד 141 שורה 16) ואישר כי ההרואין מעיף אותו לשמיים (עמוד 141 שורה 24) ובשורה 31: "מרגיש את עצמי עף". אחר תיקן שההרואין נותן לוגם "הזיה".

ניכר היה כי הוא נוטה להפריז בכמויות הסמים הנטענות שאותן צרך כדי להשיג מטרה אשר תשרת את הגנתו (עמוד 138 שורה 1 והלאה).

ניכר היה כי הוא אינו שולט במחירן של מנות הסם המדוברות והוא שולף את סכומי הכסף מן השרוול בצורה מאולתרת לחלוטין (עמוד 138 שורה 1 והלאה).

הנאשם הכחיש כי הכניס את הסמים לכלא עבור אחרים, אלא המטרה הייתה לשימוש עצמי (עמוד 144 שורה 1 והלאה).

בהודעתו הראשונה במשטרה מתאריך 30.9.18 (ת/3) מסר הכחשה. תחילה נשאל היכן הוא מתגורר והשיב: "באאא בבית של אימא שלי" (שורה 6), עובד ב"מאפייה של ליד באאאא" (שורה 10), לטענתו עובד שם "מזמן, כמעט שבועיים ואני ישן בית של אימא שלי" (שורה 12). לדבריו "אף אחד לא אמר לי שהמשטרה מחפשת אותי" (שורה 12 + שורה 65).

לפני כן, "הייתי עובד באאאא בחברה אאאאא עושה קירות. עבדתי שם כמעט חודשיים ועזבתי בגלל שזה לא נותן כסף" (שורה 14).

זוהי טענת אליבי, שלכאורה, ניתנת לביסוס **אם הנאשם היה מביא את מעסיקו**, אשר יעיד כי הנאשם עבד באאאא, יציג תלושי שכר וכיו"ב, **אך הוא לא עשה כן**.

לדבריו, בעת שעבד באאאא התגורר "אצל סבא וסבתא שלי מצד של אימא שלי במנזר אאאאא ליד קיבוץ אאאא...הייתי שם כמעט חודשיים ושבועיים, אני לא זוכר בדיוק" (שורה 17 והלאה).

נשאל מה מספר המנוי של הטלפון הסלולארי שלו והשיב: סמסונג שחור שמספרו אאאא וכי יש לו מספר נוסף שמספרו אאאאא (שורה 21). לדבריו, לאחר חתונת אחותו בתאריך 20.7.18 הוא לקח את כרטיס הסיים של אמו.

נשאל היכן היה בתאריך 8.9.18 והשיב: "אחרי שאחותי התחתנה אני עברתי לגור אצל סבא וסבתא שלי כדי לעבוד. ש:

היית המגיע לאאאא ? ת: לא. בתקופה הזו לא הייתי בא לאאאא" (שורה 28 והלאה). וכן: "אני חודשיים לא הייתי בבית" (שורה 38).

נשאל מה טיב הקשר שלו עם המתלוננת והשיב שהקשר טוב "היא אחותי אני בקשר טוב אתה" (שורה 45).

זאת, בניגוד לעדותו שבמסגרתה ניסה לתרץ את תלונת אחותו כלפיו בכך שהוא נוהג לקחת ממנה כסף לצריכת הסמים ולפיכך, כדי להיפטר ממנו מסרה את תלונתה.

אין להבין כיצד משך למעלה מחודשיים לא דווח, לא שאל, לא התעניין בשלומה של אחותו, המתלוננת והופתע מכך שנפלה ונחבלה כאשר נודע לו רק שנעצר כי ארע לה אירוע חבלתי.

מזכ"ד ת/4 מאת רס"מ כדן שלזינגר עולה כי הוא קיבל לידיו משוטר אחר מכשיר טלפון סלולארי שחור מסוג סמסונג, הוא שאל את הנאשם מה הקוד למכשיר והלה השיב לו 13001. מכשיר הטלפון הסלולארי נרשם כמוצג.

בהודעתו השנייה של הנאשם, מתאריך 4.10.18 (ת/4) אמר הנאשם: "זה לא נכון, אני נתתי חקירה...לא הרבצתי ולא שום דבר" (שורה 5 והלאה) ומכאן והלאה **שמר על זכות השתיקה**, אך עדיין טען את טענת האליבי: "כן, זה אאאא, אני הייתי שם...ביום של האירוע לא הייתי באאאא" (שורה 23 והלאה). בהמשך, שב **ושמר על זכות השתיקה**. הוצג בפניו איכון הטלפון הסלולארי הנטען שלו והוא המשיך לשמור על זכות השתיקה (שורה 74).

הנאשם הסביר כי בהודעה זו והלאה שמר על זכות השתיקה, משום שכבר מסר את הודעתו הראשונה (עמוד 129 שורה 30) וכן משום ש"בגלל הם זורקים עלי תיק" (עמוד 130 שורה 3 + עמוד 178 שורה 24).

אין כאן הסבר סביר מדוע החליט הנאשם לשמור על זכות השתיקה, עשה כן לשיעורין, לאחר שמסר הודעה ראשונה ובה גרסה, הרי מלכתחילה, מן ההודעה הראשונה, ידע כי המשטרה חושדת בו ובכל זאת מסר גרסה ראשונית.

בהודעתו השלישית של הנאשם, מתאריך 7.10.18 (ת/8) אמר הנאשם כי הוא מוכן להשתתף בעימות (שורה 5) ולאחר מכן **שמר על זכות השתיקה**.

בהודעתו הנוגעת לתיק השני, תיק הסמים מתאריך 9.4.17 (ת/18) **הודה** הנאשם כי החזיק את הסמים, טען כי הוא "נרקומן ומשתמש בסמים וקריסטל, באותו יום שבאתי לכלא ניצן באתי מהבית להתחיל את המאסר שלי יום לפני זה אני בלעתי סמים כדי שיהיה לי לעצמי בכלא, אני משתמש" (שורה 5 והלאה). עם הגעתו לכלא, הוא אישר כי פלט מגופו את הסמים המדוברים (שורה 14 והלאה). טען כי הסמים נועדו לשימוש, כי רכש אותם תמורת "300 שקל" (שורה 26). סביר להניח כי הסכום נרשם בטעות וכי מדובר ב "3,000 ₪".

(7). עדות עד ההגנה ו' א.ע.:

מעבר לרושם הישיר הבלתי אמצעי, המלמד כי עד זה ביקש לחפות על הנאשם, אני מקבל את עדותו של עד הגנה זה (עמוד 200 שורה 32 והלאה).

העיד כי לא היה באותו יום בבית ולא ראה את אירוע התקיפה (עמוד 202 שורה 2).

המתלוננת בעדותה אמרה כי ו' א.ע. לא נכח בבית בעת התקיפה (עמוד 106 שורה 32 + 124 שורה 32). אך היה זה נוכח עיונותה, להבדיל מאמרותיה במשטרה (ת/26 שורה 26).

בתיק המוצגים קיימות ראיות שלפיהן המשטרה ניסתה לאתר את העד ולזמנו לחקירה במשטרה **והוא התחמק בתואנות שונות**. אפנה בעניין זה לת/6 - שיחה אל העד שהבטיח כי יגיע אל תחנת המשטרה באר שבע למסור עדות, ת/12 - ניסיון איתורו בידי רס"ר אדם נסיר, ת/14 - ניסיון נוסף לאיתור טלפוני, ת/16, ת/31.

התנהלות שכזו, מדברת בעד עצמה לחובת העד ולא קיבלתי ממנו הסברים אמינים המתרצים התנהלות שכזו.

בהערת אגב אציין, כי יש להצטער על דרך פעולתה של המשטרה, דרך שניתן למצוא אותה במגוון רחב של תיקים, שהיא מסתפקת בניסיון לגבות את עדותם של עדים רלוונטיים, על-ידי זימון לחקירה בשיחת טלפון ואם הם אינם מתאיצים מרצונם, מרימה המשטרה ידיה, השוטרים רושמים זיכרונות דברים וסוברים כי בכך יצאו ידי חובתם. **על משטרת ישראל לפעול בדרך פעילה יותר לגבות עדויות של עדים ובפרט עדותם של עדים סרבנים, והיא אינה יכולה לתרץ את מחדלה בכך שהם לא צייתו לבקשתה להתייצב לחקירה המשטרתית.**

(8). עדות עד ההגנה א' א.ע.:

זהו אחיו הגדול של הנאשם (עמוד 96 שורה 1 והלאה).

חקירתו הראשית הייתה בדרך של חקירה נגדית.

כך, למשל, נשאל שאלה המובילה אותו למסור תשובה שלפיה הנאשם לא גר בבית אלא אצל סבו: "הבנתי שתקופה מסוימת הוא גר במקום אחר, איפה הוא גר?" (עמוד 96 שורה 13) או שאלה ובה הצפייה כי יתמוך בטענת הנאשם, כי משתמש בסמים, או שמבקש תדיר כספים, אך עד זה אכזב את שואלו (עמוד 97 שורה 18 + עמוד 100 שורה 30).

תשובותיו שנשלפו במסגרת החקירה **הנגדית** של ב"כ הנאשם, כעולה מעמוד 101 שורה 1 והלאה, **חסרות כל משקל**

ראיית של ממש.

הפטיר, כי הנאשם התגורר תקופה מסוימת אצל סבא שלהם (עמוד 96 שורה 25), אך אין לדעת מה מקור ידיעתו - באיזו תקופה, **שכן הוא עצמו מתגורר כל העת באאאא**. כאשר נשאל מתי לטענתו הנאשם התגורר אצל סבו השיב **"לא בדיוק. מתי לא יודע"** (עמוד 105 שורה 5 והלאה).

מסר כי ידוע לו שבין הנאשם לבין המתלוננת הייתה **"קצת בעיה"** (עמוד 97 שורה 12).

התקבל הרושם הברור, כי העד **אינו מעוניין לשתף עד תום את הידוע שלו: "ואנחנו נגמור את הבעיה ביחד"** (עמוד 97 שורה 17). וכן: **"...ואני לא רוצה להגיד עליו משהו לא טוב. אפילו אם אני רואה משהו לא טוב. אני לא אניד עליו כלום"** (עמוד 97 שורה 25 והלאה). וכן: **"...ההתנהגות שלו, נכון עשה טעות. ואחותי גם עשתה טעות, זה כאילו בעיה ותוותר"** (עמוד 97 שורה 30 והלאה).

בהחלט התקבל הרושם, כי **מדובר במשפחה, אשר מעדיפה לפתור את בעיותיה פנימה** ולא לשתף את גורמי אכיפת החוק באופן המחזק את הרושם בדבר המניע של העדים העוינים (עמוד 104 שורה 32 והלאה).

עוד הוסיף, כי דווקא **שמע מאמו**, כי הנאשם היכה את אחותו: הבהיר שכאשר אמר שהנאשם עשה "טעות" כוונתו הייתה לכך שהנאשם **"כאילו הרביץ לה וזה"** (עמוד 98 שורה 2). מסר כי ידע כל כך משום **ששמע מאימא שלו** (עמוד 98 שורה 7). וכן: **"...סיפרה אימא שלי שהוא הרביץ לה, והוא לא הרביץ לה, לא יודע..."** (עמוד 98 שורה 17). כל זאת, כזכור, בסתירה לעדות האם.

הוסיף, כי הנאשם **"קם בבוקר הוא עצבני"** (עמוד 102 שורה 4 והלאה).

התייחס לתלונת המתלוננת כלפיו (נ/2) (עמוד 99 שורה 1 והלאה) והכחיש את הנטען, אולם אין בכך דבר כדי להשליך על עדותה, שהרי טיב האירוע, כשלעצמו, מטבע הדברים, לא התברר בראיות סופיות עד תום.

אם עד זה זומן כדי לתמוך בהגנת הנאשם, אזי לא רק שלא תמך בהגנתו, **אלא שבמידה מסוימת תמך בעמדת המאשימה** ולא בכדי הטיח ב"כ הנאשם בעד: **"אתה עכשיו התהפכת עליו, הבנתי, בסדר"** (עמוד 100 שורה 23).

וכן, ב"כ הנאשם מסר כי מדובר בעד שלטענתו **"העד פשוט שיקר לי בפנים"** (עמוד 105 שורה 26).

(9). יתרת עדים:

תחילה, זימן הנאשם עדי הגנה נוספים, אולם מטעמיו שלו, בסופו של יום, בחר שלא להעידם.

ג. סיכום:

בכל הקשור לתיק הסמים, קיים רצף ראיתי בדבר תפיסת הסמים, בנסיבות הנטענות (ת/32), הנאשם בהודעתו במשטרה הודה בכך, בעדותו בבית-המשפט הודה בכך (עמוד 135 שורה 1 והלאה), טען כי החזיק סמים לשימוש העצמי (עמוד 136 שורה 6).

כמויות הסמים הן מעל החזקה הקבועה בפקודת הסמים.

וכן, דחיתי את טענת הנאשם כי הוא משתמש בסמים כפי שטען.

וכן, אזכיר את הנסיבות שבמסגרתן נכנס לכלא לריצוי עונשו שלו, ועל גופו הסמים.

על כן, יש להרשיעו בהחזקת הסם שלא לצריכה עצמית כפי שהנאשם.

בכל הקשור לתיק התקיפה של המתלוננת, הרי שהמאשימה הביאה ראיות כנדרש בהליך זה, שלא מותרות ספק בדבר אשמתו של הנאשם, כמתואר בעובדות כתב-האישום.

ד. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם לפי עובדות שני כתבי-האישום בעבירות הבאות:

עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7 (א) + 7 (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) התשל"ג - 1973.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תש"פ, 26 נובמבר 2019, במעמד הצדדים